

blive til Lov, ingen Grund til at tro, at de mere vilde skjule sig for Oppebørselsmyndighederne end ved Formueskatten. Tvertimod, *Formuen* angives af den enkelte, og ingen Revision finder Sted, hvor der ikke er grundet Anledning til Mistanke, *Arven* angives i Reglen paa fleres Vegne — saa at en urigtig Angivelse forudsætter et Komplot — selve Opgørelsen er i fælles Interesse foretaget med langt større Nøjagtighed end ved Formueangivelsen, og den er enten foretagen af det offentlige eller bliver direkte og indirekte kontrolleret af Myndighederne. Man er altsaa for saa vidt paa den sikre Side ved at gaa ud fra Formueopgørelsen som Grundlag for Beregningerne.

Imidlertid er der Forskelligheder i Omfanget af de Værdier, der henholdsvis formue- og arvebeskattes. I det hele og store og fraregnet mindre væsentlige Undtagelser er udelukket fra begge Sæt Afgifter: Smaiformuer og juridiske Personers Formue (jfr. Lov 13. Maj 1903 §§ 10 og 11 og nærværende Forslags § 3). Derimod medregnes til det arvebeskattede — men ikke til det formuebeskattede Beløb — Værdien af Møbler, Husgeraad og andet lignende, endvidere af Livrenter og andre Rentenydelser; endelig maa Arveskatformuen, af hvilken den aarlige Kvota beregnes, ogsaa forøges med Livsforsikringskapitalerne, medens disse ikke indgaa i Formueskatopgørelsen (jfr. Lov 15. Maj 1903 § 12 2. og nærværende Lovforslags § 5 a.). Den samlede Forøgelse af Formueskatopgørelsen bliver herved meget betydelig; den formindskes en Del ved, at Møbler og Husgeraad etc. med Rette sættes til et langt mindre Beløb ved Arveopgørelsen (efter Salgspris) end efter den Værdi, de havde i Besidderens Hænder (Assurancebeløb); alligevel andrage de nævnte Forøgelser sikkert en Kapital af langt over en Milliard Kroner. Men paa den anden Side fragaa i Arveformuen de Beløb, der overdrages til Arvingerne i Ejerens levende Live uden at rammes af nærværende Lovforslags § 4 e. og 5 (jfr. § 14), og heriblandt maa fremfor alt nævnes Overdragelsen af faste Ejendomme til Sønner, Svigersønner o. l., medens Ejeren selv gaar paa Aftægt.

Skal man slutte fra Antallet af Familiensalg i Forhold til Antallet af andre Overdragelser af Landejendomme, udgaa $\frac{1}{4}$ à $\frac{1}{3}$ af disse af Arvefaldet ved at overdrages i levende Live, maaske repræsenterende en Nettoformue af omkring $\frac{1}{2}$ Milliard Kroner. Naar der ikke i Lovforslaget er gjort Forsøg paa at bringe denne Over-

dragelse ind under Loven, skyldes det — ved Siden af de betydelige praktiske Vanskeligheder ved at gennemføre en saadan Ordning — navnlig den Betragtning, at der for Statskassen rimeligvis kun vilde vindes lidet derved, eftersom de Afgifter, Overdragelsen i levende Live medfører ($\frac{1}{2}$ pCt. Afgift og $\frac{2}{3}$ pCt. Stempelafgift), ifølge Reglerne for disse vistnok nogenlunde ville ækvivalere Afgiften af Arv, ved hvis Erlæggelse man samtidig maatte indføre Friagtelse for hine Afgifter, og som, om end med større Afgiftsprocent, hvile paa et langt lempeligere Grundlag. (Under de nu bestaaende Arveafgifter kan det antages, at Arveskatten forringes med ca. 150,000 Kr. aarlig ved Overdragelsen til Slægt af faste Ejendomme i levende Live, men samtidig sker en vistnok endnu større Forøgelse af de andre Omsætningsafgifter).

Ud over denne enkelte store Post kan der kun med meget vide Grænser skønnes over, hvor meget der fragaaar — eller vil fragaa — Arvebeløbet gennem Overdragelser i levende Live, og om end nærværende Lovforslag ved forskellige ret betydelige Lovbestemmelser søger at formindske Statskassens Tab herved, vil der dog utvivlsomt blive et kendeligt Spillerum tilbage. Man har derfor anset det for rettest i sin Beregning kun at forøge Arveformuen med en mindre Del af det ovenanførte Beløb, idet man kun supplerer Formueopgørelsens 4,40 Milliard med $\frac{1}{10}$ og altsaa som Formue, der kan ventes at blive Genstand for Arv, faar 4,84 Milliard.

Det næste Spørgsmaal er, hvormeget der af denne Kapital kan antages aarlig at falde i Arv. Man regner jævnlige, at de eksisterende Indehavere af et Lands Formue gennemsnitlig ville have en Levetid tilbage af ca. 30 Aar, saa at altsaa $\frac{1}{30}$ af Formuen skulde falde i Arv aarlig. Imidlertid er Levetiden jo i det sidste Slægtled forøget, og det vilde i hvert Fald — som forskellige Beregninger udvise — være rettest at formindske nysnævnte Tal til $\frac{1}{33}$; men atter denne Brøk maa reduceres, naar man vil have Oplysning om det den nye Lov nærmest liggende Tidsrum, fordi den Del af Formueindehaverne, som staa nærmest for Tur til at blive Arveladere, maa antages at være mindre formuende end det yngste Slægtled, paa hvilket rimeligvis de sidste Decenniers Formueforøgelse hovedsagelig falder. Man har derfor anset det for varsomst paa Grundlag af det spredt foreliggende Materiale at reducere $\frac{1}{33}$ til $\frac{1}{44}$, og saaledes gaa ud fra, at der indtil videre kun